

Janko Samec:

Srce — roža.

Kot David-kralj je šel prerok v daljavo
pojoč na harfi pesmi brez besed;
na dlani nosil je srce krvavo,
da z njim odrešil bi vesoljni svet...

Ko srečal je ponižane na cesti,
ki so molčali v žalosti brez mej,
zabrenkal pesem je o njih bolesi —
in šel pred njimi je pojoč naprej...

In zrušil sužnjem težke je okove,
ki so tiščali jih vse žive dni;
pospremil s pesmijo jih v zarje nove
iz mukepolnih, temnih njih noči...

In nje, ki bili so resnice žejni,
in lačni vsèh nedosegljivih sanj,
vse nápojíl v ljubezni je brezmejni,
nasitil s kruhom večnih jih spoznanj.

A ko nagnila se mu pot je h koncu,
srce krvavo treščil je na tla —
in glej: takrat iz mrtve zemlje v solncu
je zacvetela roža, rdeča vsa...

Dr. Ivan Prijatelj:

⟨Nadaljevanje.⟩

Poezija «Mlade Poljske».

4. **Kazimierz Tetmajer = Przerwa.** — Po vsej svoji duševni organizaciji modrec in vedež se je Kasprowicz vsled visokega poleta svoje poezije šele postopoma in polagoma uveljavil v «Mladi Poljski». Oni pesnik, ki si je kakor v naskoku osvojil srca mladega pokolenja 90tih let, je bil Tetmajer. Ta poet se mora po vsej pravici imenovati obnovitelj poljske lirične, po realistični dobi ozloglašene pesmi. Tetmajer je pravi glasnik kipečih življenjskih sokov in triumfov ter trenutnih depresij in utrujenj mlade generacije, vstopajoče v življenje proti koncu stoletja pod gesli individualnega izživetja in ne več samo pod zapovedmi organskega dela v zmislu kolektivnosti. Artizem osvobojenih individualnih čutov dobiva v Tetmajerjevi pesmi svoj najbujnejši izraz.